

NAGYCSÜTÖRTÖKI SZENTBESZÉD
JÉZUSRÓL NÁZÁRETBEN

Drága Testvéreim!

A Katolikus Egyház dogmái közé tartozik az is, amely szerint Jézus alapította az összes szentséget (vö. Jn 1,16). Ezt a dogmát a tridenti zsinaton fogadták el 1547-ben. Teológiai szempontból minden szentséget Krisztus Urunk alapított, bár történelmi szempontból némelyet közvetlenül, némelyet pedig közvetve. A szentség valódiságának a kritériuma, azaz „Krisztustól való származása”, feltétlen tartalmazza a történelmi eredetét is. A tridenti zsinat továbbá azt tanítja, hogy a szentség lényegét Krisztus szabta meg, és Jézus szavai és tettei az alapjai annak, ami által Ő, most már Egyházának felszentelt szolgálói közvetítésével, kegyelmét és szeretetét kínálja. A következő dogma, amelyet a Katolikus Egyház a tridenti zsinaton elfogadott, az, hogy a szentség kiszolgáltatója nem változtathat a szentségi szertartáson (vö. Mt 5,17). Tehát be kell tartania azokat az előírásokat, amelyek hivatalosan adottak és előírottak.

Mivel ezeket a szentségeket, tehát a keresztséget is érintő dogmákat az Egyház viszonylag későn fogadta el, igaznak tűnhet az a gyakorlat, amelyről Sören Kierkegaard filozófus ír. Egyik művében a következőket olvashatjuk:

Az írországi emberek nem tudják magukat rászánni, hogy a gyermekeiket teljes mértékben megkereszteljék. Megtartják a pogány szokásaik egy részét, ezért - habár a gyermekeket egészen be kell mártani a vízbe, ők a fiúkat jobb kezüknél fogva tartják, és így az száraz marad. Azért teszik ezt, hogy ha majd felnőtt férfivá válnak, ezzel a kezükkel tarthassák a kardot, a harcban lándzsát hajíthassanak, kirabolhassák az ellenség városait és falvait, részegeskedhessenek és a meg nem keresztelt kezükkel rosszat tehessenek.

Az az igazság, hogy manapság sokan úgy képzelik el a kereszténységet, hogy ki lehet belőle választani azt, ami tetszik. Eszerint akár az ószövetségi Tízparancsolatból, akár az újszövetségi evangéliumból ki lehet csipkedni, úgy mint a gyermekek teszik a kuglóffal, csak a mazsolát és a puha közepét. Csupán azt, ami pillanatnyilag ízlik, közben pedig úgy élhetnek, mint eddig, akár Isten nélkül is. Ez azonban nem lehetséges. Nem lehet két úrnak szolgálni, Istennek és a mammonnak (vö. Mt 6,24). Hitünk egy, katolikus, apostoli és kizárólagos legyen. Csak az ilyen hit hirdetése tudja megtölteni apostoli feladatunkat.

Robert Sarah bíboros az „Esteledik, a nap már lemenőben van” című, nemrég megjelent könyvében ezt írja: Hogyan lehetséges az, hogy a püspöki konferenciákon belül ellentétek uralkodnak? Ott, ahol káosz van, nincs jelen az Isten. A hit egysége feltételezi az egyház tanítói hivatalának egységét. Azt mondja, hogy a jelen helyzet nagymértékben amiatt alakult ki, hogy maguk a püspökök is identitásuk krízisében vannak. „Ki védi meg a nyáját, ha a pásztorokat félelem tölti el, és menekülnek a farkasok elől?” - kérdi a bíboros. Véleménye szerint pont a félelem a jelenkori egyház fő gyengesége. Néhány püspök fél a kritikától, mert túlzottan magukra figyelnek, túlságosan óvatosak, kerülnek az egyértelmű meghatározásokat, hogy ne kelljen szembesülniük az ellenvéleménnyel vagy a vértanúsággal, esetleg ezek mai megnyilvánulásaival a megvetéssel, kigúnyolással, szidalmazással... Ugyanakkor újra fel kell fedezni Istent, rá kell összpontosulni, az ő kegyelmében bízni. Ha ugyanis vele vagyunk, nem kell félnünk semmitől.

NAGYCSÜTÖRTÖKI SZENTBESZÉD
JÉZUSRÓL NÁZÁRETBEN

Ne féljünk! Mi szebbet adhatunk a világnak, mint az evangélium igazát? Jézus természetesen nagyon igényes. Követni Őt annyit jelent, mint naponta vele együtt hordozni a keresztet. Az Úr tőlünk is megkérdezi, amikor a püspökök és papok felé fordul: „*Ti is el akartok menni?*” (Jn 6,60). Mindenkinek a szemébe néz és megkérdezi: „Te is el akarsz hagyni? E akarod hagyni a hit tanítását? Lesz bátorságod arra, hogy az Oltáriszentségben lévő valódi jelenlétemet hirdesd?” Lesz erőd ahhoz, hogy felszólítsd az embereket bűneik megvallására és a bűnbánatra? Szent Pál a korintusiakhoz írt levelében is teljesíti pásztori feladatát. Több figyelmeztetés után megerősíti híveiben a bizonyosságot a feltámadt Krisztus igazságában. Tanítása manapság is nagyon aktuális.

El kell jutnunk odáig, hogy Krisztus feltámadása a számunkra is nagyon fontos legyen. Magunkévá kell tennünk Szent Pál szavait: „*Urunk, Jézus Krisztus nevére kérlek titeket, éljetez mindnyájan egyetértésben, ne szakadjatok pártokra, legyetek egyek ugyanabban a lelkiületben, ugyanabban a felfogásban*” (1Kor, 1,10). Mintha csak nekünk írta volna ezeket a szavakat. Korunkban ugyanis az Egyház legnemesebb szándékait is kemény és destruktív kritika éri. A kommunista időszakban az Egyházat elhallgattatták. A közéletnek semmiféle eseményéről nem nyilatkozhatott: sem a kultúra, sem a tudomány vagy művészet területén, sem a politikáról, iskolaügyről, szociális eseményekről nem foglalhatott állást. A szó szoros értelmében a templomok falai közé szorították vissza, de a rendszer emberei ott is felügyelték. A kommunizmus kétarcú embereket nevelt: a templomban hívő lehetsz, a nyilvánosság előtt viszont csak a párt és kormány utasításit követheted. Az emberek jelentős része meg is szokta ezt a magatartást.

Amikor 1989 novembere után a hívők hallatni kezdték a szavukat a közéletben történetekkel kapcsolatban, azonnal éles kritika érte őket. „Mi, demokraták, megengedtük nekik, hogy katolikus rádiójuk és katolikus tévéjük legyen, ők pedig olyanokat beszélnek, ami nem tetszik nekünk?!” Kedves Testvérek, ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a Nagyszombati Főegyházmegye évente mintegy 40 000 euróval támogatja a katolikus médiákat. Amikor aztán fellép bennük egy püspök és a katolikus tanítást hirdeti, szavai felháborodást váltanak ki, támadások érik. De hiszen ez a mi rádióink, a mi televízióink!

Testvéreim! Az egyik püspöktársam gyakran hangoztatja – és valóban igaza van - hogy a mai egyházüldözés sokkal megtévesztőbb, mint a kommunista időkben volt. A legszomorúbb tény az, hogy sokszor rövidlátók vagyunk és hagyjuk magunkat félrevezetni. Így aztán gyakran előfordul, hogy hagyjuk magunkat becsapni. Miért tekinti az Egyház a társadalom legnagyobb problémájának a terhességmegszakítást, az LGBTI-t, vagy azt, hogy a homoszexuálisok gyermekeket fogadhassanak örökbe... Vajon ez a mai társadalom legnagyobb problémája? Hiszen illegális szeméttelrakatok vannak országszerte!... Ezeket a kérdéseket pedig – nem tévedés, amit mondok - egy erkölcszociológiai tanár teszi fel! Az Úr Jézus azonban figyelmeztetett minket: „*A száj a szív bőségéből szól... Mondom nektek: az emberek az ítélet napján minden felesleges szóról számot adnak, amit kiejtettek a szájukon. Szavaid alapján igazulsz meg és szavaid alapján vonsz magadra ítéletet!*” (Mt 12,34-37).

XVI. Benedek emeritusz pápa abban a hosszú levélben, amelyet a püspökök fiatalokról szóló vatikáni tanácskozása alkalmából írt, felveti a komoly kérdést, „Hogyan lehetséges az, hogy

NAGYCSÜTÖRTÖKI SZENTBESZÉD
JÉZUSRÓL NÁZÁRETBEN

a pedofília ekkora méreteket ölthetett? Ennek az oka az Isten hiánya. Mi, keresztények és papok előtérbe helyezük azt, hogy hallgatunk az Istenről, mert ez egy olyan téma, amely kevésbé gyakorlatias. A második világháború után Németországban még belefoglalták az alkotmányba azokat a szavakat, írja XVI. Benedek, „amelyekben megvalljuk, hogy Isten előtt felelősek vagyunk minden tettünkért. Fél évszázaddal később az európai alkotmányban már nem szerepel az, hogy Isten előtt felelősek vagyunk. Az Istent sokan már csak úgy értelmezik, mint egyfajta párt vagy kis csoportosulás ügyét. Már nem lehet az egész társadalom kritériuma. Ez a nyugati világ szemléletét tükrözi, ahol Isten mindössze egy kisebbség ügye. Az első feladat, amely ebből a korunk erkölcsi borzalmából származik tehát egy új kezdet, ahol mindenki önmagától kezdi el élni az Istenben gyökerező életet. Én, János püspök, magamtól kezdem el, s velem együtt mindnyájan, a püspökkari konferencia, a külföldön lévő püspöki konferenciák, mi mindnyájan, papok, diakónusok, Isten népe, feléje fordulunk és alávetjük magunkat neki. Elsősorban nekünk kell megtanulnunk elismerni, hogy Isten az életünk alapja. Nem szabad ezt félretenni, mintha ez csupán egy szófordulat lenne. Ezt mondja XVI. Benedek emeritusz pápa.

Kedves paptestvéreim, diakónusok, szerzetesek. A húsvét ugyan az Egyház liturgiájának a kicsúcsosodása, de a mi benső megújulásunknak, a mi Krisztushoz vezető utunknak a kicsúcsosodása is kell, hogy legyen. Csakis ez az út a biztos és csakis ennek van értelme. Ezért örömteljes! Kérjük a feltámadott Krisztust, adjon kegyelmet ahhoz, hogy elgondolkodjunk, el tudjuk hagyni a bűn régi kovászát, és az új élet felé tudjunk fordulni. Mindenkinek felkínálok egy szeretetteljes együttműködést, ahol együtt keressük az igazságot mostani helyzetünkről és annak kilátásairól. Egyelőre ez nem lesz egy első osztályú autópálya. Ez egy olyan útnak az építése, amely a helyes irányba vezet ugyan, néhány szakaszán azonban nagyon göröngyös és tövises lesz. Mindenkinek kegyelemteljes és áldott húsvétot kívánok!

Ámen.